

Onnellisia ovat
junasta
pudonneet

Ea Niemi

ONNELLISIA OVAT JUNASTA
PUDONNEET

Ea Niemi

© 2022 Ea Niemi

Kansi, kuvitus ja taitto Ea Niemi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-6476-3

Sisällysluettelo

Pohjanmaa-trilogia

Sitä miestä en unohda	8
Lakeuden kutsu	11
Pohojalaanen mies rakastaa.....	16

Täysikuun taikaa

Täysikuun taikaa.....	20
Vakain tuumin.....	26
Viimeinen auringonkukka.....	28
Virkanaisen avokuntoutus.....	32

Elämän sietämätön vaikeus

Saunomisen ihanuus.....	36
Kestovaippa imaisi neljän lapsen äidin.....	40
Tieteen nimessä.....	43
Uusiokäyttö kunniaan.....	47

Tenavuon vanhat sisarukset

Selma Tenavuon suvi.....	50
Omalääkäri auttaa.....	53
Usvasta lipuvat pullasorsat.....	56
Kotiseutukierros.....	60
Suuri pettymys.....	64

Syksyn kaiho	67
Postia neiti Tenavuolle.	69
Joulukukka.....	72
Yömaitoa eläkeläiselle.....	75
Valoa Selman yöhön.....	78

Vanhaan kunnialliseen aikaan

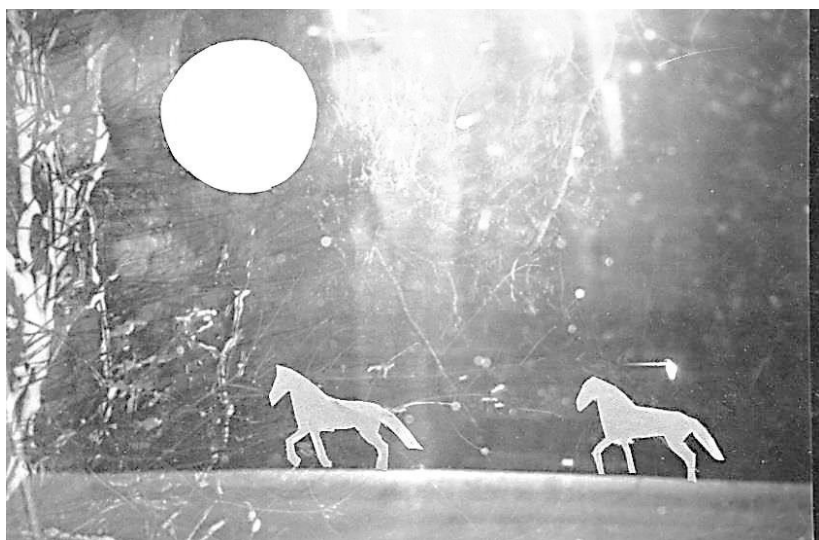
Ihme.....	82
Huuto.....	85
Kunnes kuolema meidät.....	87
Porraskäytävä.....	90
Kutsu aamu esiin, Jaan.....	92

Venäläiset klassikot

Karjala takaisin.....	96
Vallankumous.....	98
Aselepo.....	100
Jäähiekkaa.....	103

Harmaahapset

Äitienpäivämitalistit.....	108
Viimeiset alkuasukkaat.....	112
Pensionaatti.....	114
Parahin sisareni Hildur.....	116
Sosionomi Salaviisaan esitelmä.....	122

POHJANMAA -TRILOGIA

Sitä miestä en unohda koskaan

Raskasta räntää satoi kasvoilleni noustessani autosta. Missä jumalan selän takana mahdoinkaan olla? Pohjanmaan lakeuksien läpi ajaessani peltojen ylle oli laskeutunut yhä tihenevä hämärä. Autoradion olin sulkenut, koska musiikki tuntui loukkaavan harmaan, hievahtamattoman maiseman arvokkuutta. Nesteen huoltoasema vaikutti neutraalilta saarekkeelta keskellä tätä käsittämätöntä maakuntaa. Oli aika poiketa kahville.

Pihamaan loskassa vastaani harppoi keski-ikäinen mies. Tuulen tuiverrus oli nostanut kevyen punan hänen sänki-poskilleen. Harmaan popliinitakin kaulukset olivat pystyssä, kädet syvälle taskuihin tungettuina. Siis ilmetty Humphrey Bogart lähestyi minua. Ryhtini koheni. Mies hidasti askeleitaan, pysähtyi kohdalleni ja katsoi vilpittömän oloisena suoraan silmiini.

- Hei, voisitko sä auttaa mua?
- Totta kai!
- Neuvo mut tuonne pesukoneesehen.

- Anteeksi, mutta nyt mä en ymmärrä.

- Mä en oo koskaan pessy autooni pesukonehessa, eikä ne neuvonu mua lainkaan. Antoovat vaan tällaa sen kortin mun käteheni.

Miehen katse oli kirkas, hiukan ujo ja hämmentynyt. Minun Humphrey Bogartini! Totta kai minä häntä autan. Mies avasi kohteliaasti Toyota Corollansa oven ja kumarsi. Istahdin autoon ja napsautin turvavyön kiinni tottumuksen voimasta. Neuvoisin sankariaani pysäyttämään pesupaikan oven eteen ja sitten työntämään kortin lukijaan, mutta kaveri istui hievahtamatta ja tuijotti lipuketta kädessään. Mitäpä nyt? Pyysin miestä avaamaan ikkunan ja kurkottauduin väistääni syöttämään kortin lukulaitteeseen. Käsivarteni hipaisi popliinitakin rinnustaa.

- Aja vain sisään, mutta sulje ihmeessä se ikkuna ensin. Muuten mekin saamme suihkun. Pysähdy tähän, tuossa lukee STOP. Sammutahan vielä moottori. No niin, nyt me sitten vaan odotellaan.

- Kiitos, tämänhän käy helposti.

Vesisuihku ryöpsähti auton päälle. Ropinalla oli outo, lähes hypnoottinen vaikutus, se etäännytti muun maailman unohduksiin. Harjat pyörähtivät käyntiin. Auton penkki tuntui tarvitsevan kevyesti lantiotani vasten. Tuulilasi sumeni. Käänsin päätäni hivenen vasempaan, mies käänsi hivenen oikeaan.

Hymyilimme nopeasti, ja kumpikin siirsi taas katseensa harjan tanssiin tuulilasilla. Bogart nojasi molemmin käsin rattiin ja eteerinen Ingrid Bergman istui vieressä tuijottaen jonnekin kaukaisuuteen.

- Mitäs se nyt tekee?

- No, se puhalttaa nyt paineilmalla autoasi kuivaksi. Pian me päästään ulos.

- Ai, näin helppoako tää onkin.

Mies käynnistää auton ja ajaa ulos pihamaalle. Hän katsoo vilpittömästi suoraan kohti ja kiittää ujosti. Vieno puna viipyilee poskipäillä edelleen. Toivotan hänelle hyvää jatkoa. Nousen autosta ja astun suoraan vesilätäkköön. Miehen Toyota kaartaa maantielle ja katoaa lakeuden hämärään.

Unohdun seisomaan keskelle Nesteen tuulista pihaa. Tuijotan kaukaisuuteen utuisin silmin kuin Ingrid Bergman. Mikä tuo mies oikein oli? Unohdan käydä kahvilla. Käänän autoni kantatien suuntaan, täältä on päästävä nopeasti pois. Tämä on outo maakunta, jossa asuu arvaamattomia miehiä. Rantäsade tihenee ja peittää autoni jäljet.

Kun tämä maailmanmeno
tuntuu nyt muuttuneen
muutaman viime vuoden
aikana arvaamattomaksi,
lienee enemmän kuin
paikallaan ottaa välillä
hengähdystauko.

Tämän kirjan tarinoissa
katsellaan elämänmenoa
lapsellisen uteliain silmin
eikä niin vakavaa asiaa
taida ollakaan, ettei sille
voisi nauraa... tai edes
hiukan hymähtää.

Impi Tenavuon sanoin: "Onni on sitä, että
saan nukkua yöni rauhassa tarvitsematta
pelätä perintötaulun tipahtavan seinältä
päähäni". Se on joskus kovin pienestä kiinni,
se ihmisen onni.